

Fatal Virtual

Petr Heteša

BROKILON

Petr Heteša

FATAL VIRTUAL

Copyright © 2013 by Petr Heteša

Cover © 2013 by Jan Doležálek

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-192-4

Petr Heteša

Fatal Virtual

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

Petr Heteša
v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Luštitel *
Tekuté krystaly *
Devět kočičích životů *

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>
brokilon@brokilon.cz

I.

PŠTROSÍ PEŘÍ

1.

Čekal jsem na Brewera v baru Hladová ryba. Jestli nekecal a ví, kde to je, měl by tu být nejpozději do pěti minut. A pokud do toho všeho započítáme ještě náš vzájemný vztah, čekal jsem, že to zvládne pod tři minuty.

Bar měl velikost školní třídy. I to uspořádání stolků bylo hodně podobné, akorát že místo tabule vyplňovalo polovinu čelní stěny obrovské akvárium s dravými rybami. Byly to snad piraně, nebo ještě něco horšího, velké byly jako školní brašna a zuby měly jako řeznické nože. Vypadaly fakt hrůzostrašně a byly celé červené, takže připomínaly průhledné igelitové tašky naplněné krví a zakončené kudlami.

Barman měl možná šedesát, na zádech velký hrb a nedal bych nic za to, že má pod košilí šupiny. Ten bar jsem na setkání s Brewerem vybral sám. Jenom jako pojistku. Netušil jsem, jak

moc je obeznámený s *Logiborem* a jestli vůbec ví, že piraně v tom akváriu nejsou největší nebezpečí téhle nálevny. Že jsou vlastně úplně neškodné, asi jako motýlci na louce.

Opravdu to stihl pod dvě minuty, takže na našem vztahu se nic nezměnilo. Což bylo dobře, aspoň to bude rychlejší. Jeho obrovitá postava rozrazila dveře a vřítla se do lokálu v závěsu hned za rozšklebenou tlamou na odulém rudém obličejí. Jeho vkus jsem tipnul na osmdesátá léta minulého století, kdy ještě letěla *Noční můra z Elm Street*. Na sobě kostkovanou vestu ukradenou snad někde v řeznictví a za pasem velký nůž, nejspíš taky odtamtud. Kromě něho ještě mohutný Desert Eagle a přes břicho nábojový pás se střelivem do kulometu, který naštěstí nejspíš nechal někde venku. Hned po něm vpadli do baru ještě další dva, které jsem odhadl na jeho poskoky, aspoň podle těch jejich debilních ksichtů. Nábojový pás přes prsa tady teď asi letěl, protože ho měli oba. Jeden měl v ruce i pistoli, jejíž parametry odpovídaly spíše *Hvězdným válkám* než *Logiboru*, a obličej potetovaný antickými motivy. Druhý držel mačetu a tetování na obličejí mu nahrzovaly hluboké, špatně zahojené jizvy. Docela slušná sestava na poklidnou partii odpoledního bridže.

Seděl jsem u stolu přímo naproti vstupu, za sebou barový pult s vyděšeným barmanem, po levé ruce to obří akvárium s piraněmi a po pravé další čtyři stolky s malými vázičkami a uschlými kytkami v nich.

„Tak ty sis nedal říct, ty vylízaný blbe,“ spustil na mě Brewer, když se zastavil pět kroků před mým stolkem.

Kdyby ty kytičky nebyly už deset let suché, tak teď uschnou určitě.

„Proč myslíš?“ zeptal jsem se a zadíval se do jeho malinkatých očiček utopených v prasečím obličejí.

Rozestavení figur bylo mezitím dokončeno. Zatímco jeho dva poskoci zůstali o krok vzadu, každý z jedné strany, moje dva Astra Falcon pořád ležely na mém klíně pod stolem. Barman za mnou se ani nepohnul a piraně se na nás šklebily přes tlusté sklo se zubatými tlamami dokořán.

„To musíš být hodně velkej pracháč, že ti stálo za to schrstit si další zasraný život a vrátit se do té beznadějný zasraný situace.“

„Jsem stejně velkéj pracháč, jako ty seš velkéj debil.“

Přemýšlel. Chvilku mu trvalo, než jeho mozek zanalyzoval moji odpověď.

Výsledek asi nedopadl nejlépe.

„To si snad děláš prdel, ne?“

Zavrtěl jsem hlavou a doufal, že to gesto pochopí.

„Tobě, ty vymatlaná nulo, snad ještě pořád nedošlo, že nepatříš do systému?“ zahřměl na celý bar.

„Jestli něco nepatří do systému, tak jsi to ty, ty kreténe. Nezdá se mi, že pistole, kterou má ten tvůj zakrslej poskok v ruce, je zrovna legální. Co kdybychom to šli někam nahlásit? Jsme přece oba pro fér hru, ne?“

Zamrkal očičkama, jako by nevěřil tomu, co slyší.

„Ty čuráku...“ byla po chvilce jediná odpověď, kterou jeho mozek dokázal vygenerovat.

„Nevím, jestli jsem dobře rozuměl,“ řekl jsem a složil ruce do klína.

Pažby falconů byly příjemně studené.

„Ty čuráku jeden vylízanej, tys fakt nepochopil... ty úřednická kryso, že jediný místo, kde můžeš vegetovat, je nějaká zasraná farma s kukuřicí? Co strkáš ten svůj zasranej rypák, kam nemáš, ty Čuráku Čurákoviči?“

Jeho slovník byl poezií všedního dne personálu z kanalizační údržby.

„Příště, až sem zase půjdeš,“ řekl jsem hodně pomalu, „tak si vem aspoň kus čelního laloku, ty Píčo Píčoviči.“

Naběhly mu žíly na krku, teď už připomínaly hadice u benzínové pumpy. Poskok za ním nalevo zvedl svoji hvězdnou pistoli. Dál se nedostal.

To už jsem měl nad stolem obě hlavně falconů a dvěma slepenými výstřely mu rozstřelil hlavu. Ta svině v ní musela mít nelegální software, protože nejenže se rozprskla a jeho mozek lítal všude kolem, ale navíc z ní vyšlehly plameny a jiskry. Připomínalo to sopku kombinovanou s obrovským ohňostrojem.

Teď už sahal po pistoli i sám velký Brewer a jeho druhý společník se chystal hodit mačetu, jenže já už byl na nohou a dvěma dalšími výstřely rozstřelil tlusté sklo akvária.

Do baru vtrhla vlna tsunami i s těma obrovskýmá piraněma a já se okamžitě vyhoupl na bar za sebou. Okamžik překvapení udělal svoje. Brewer začal bezhlavě střílet po těch krvelačných rybách s obrovskými noži místo zubů, což byla chyba. Vůbec totiž krvelačné nebyly. Můj předpoklad se splnil. Neměl nastudovaný manuál a o baru Hladová ryba nic nevěděl. To, v čem ty ryby plavaly, nebyla žádná voda, ale žíravina. A docela silná. Z nohou se jim začalo odlupovat a odplavovat maso a během vteřiny měli od kolen dolů jenom holé kosti a ksichty se jim zkřivily bolestí. A v další chvíli se kyselina zakousla i do vápníku jejich kostí, který měnila v mazlavou kaši a za okamžik se oba dva zřítily do třicetimetrové vrstvy žíraviny, která začala zuřivě bublat a pěnit. Zdálo se mi, jako by labužnický mlaskala.

Hned potom začaly explodovat nábojové pásy na hrudích těch nešťastníků a barový pult pode mnou se nebezpečně naklonil. Žíravina se pustila do jeho konstrukce. Vyhoupl jsem se na lustr a kolem mě létali barevní motýlci, ve které se změnily ty ošklivé hnusné piraně. Barman zatahl za páku za sebou a hladina žíraviny začala klesat. Nejspíš tam má někde výpusť. Aspoň dle našich hacknutých informací by ji tam mít měl.

2.

Vyšel jsem ven na ulici, která připomínala úspěšný zásah velice účinnou bakteriologickou zbraní. Ta nehybnost, neživost, ba přímo mrtvolnost dýchala snad ze všech keramických celoskleněných fasád všude kolem. Z pouličního osvětlení svítila každá čtvrtá lampa. Kdysi nejživější centrum Baltimore s obrovským trsem architektonické srostlice administrativních a obchodních budov bylo úplně opuštěné, když nepočítám psy, kočky a veverka, kteří snad jediní byli imunní proti těm zhoubným bakteriofágům všude kolem – nebo spíš proti digitálnímu zamoření.

V dále jsem zahlédl obrys postavy na jízdním kole, šlapající do mírného kopce a vyhýbající se převráceným kontejnerům na odpadky. Opřel jsem se o zeď, vytáhl z kapsy pomačkanou krabičku camelek a jednu si zapálil. Kolem přibližujícího se šlapajícího obrysu něco vlálo. Nejspíš vlasy. Že by ženská? Fascinované

jsem ji sledoval, protože na téhle totálně opuštěné ulici to bylo něco jako opravdový přízrak. A vlastně to bylo celé naruby. Většinou byl takový snový a nepravděpodobný obraz možný jenom v mistrovsky ztvárněné virtuální realitě, ale v tomhle případě to bylo přesně opačně. Virtuál, na který byla připojená většina obyvatel tohoto města, byl naopak velice živý, zatímco reál skoro mrtvý.

Jízdní kolo projelo kolem mě. Byla to holka. Mohla mít tak třicet, možná víc a opravdu za ní vlál prapor zrzavých vlasů jako pochodeň. Podívala se na mě, usmála se a řekla ahoj. Taky jsem jí řekl ahoj a bylo mi dobře. Tohle ve virtuálu určitě nešlo, protože jsem pochyboval o tom, že by existovala sounáležitost mezi těmi, kdo tam byli, tak jako mezi námi, kdo jsme tady zůstali. Bylo nás žalostně málo. Nevím, kolik celkem. Tisíc? Možná dva? Dva tisíce lidí, udržující při životě dalších třicet milionů? To asi ne. To by moc nefungovalo. Možná je nás tady deset tisíc. Ale i kdyby dvacet, cítíme k sobě něco jako zvláštní sourozenecké pouto. Nebo možná spiklenecké anebo náboženské. Těžko říct. Nicméně víme, že tu musíme být a že jsme se pro to rozhodli absolutně svobodně.

Ti ostatní jsou ve svých domech a bytech většinou na periferiích kolem města skoro nonstop připojení k virtuálu, a když potřebují opustit svůj dům, tak jenom proto, aby si v nejbližším obchodě koupili housku, pizzu, hamburger nebo vodu. Ale většina si to stejně objednává přes rozvážkovou službu, aby ten čumák nemusela vystrčit vůbec.

Ostatně vystrkovat čumák není pro většinu těch virtuálů žádná slast a pozitivní zážitek. Chybí jim totiž smysl pro poezii. Pro poezii chátrajícího města, poezii totálně vylidněného centra jen s několika svítícími lampami a zbytky blikajících reklam, poezii opuštěných výškových kancelářských budov, nefunkčních eskalátorů, poezii metra jezdícího jednou za hodinu a bloudícího podzemím s téměř prázdnými vagóny, aut s vyschlými nádržemi odstavenými na ulici.

Odlepil jsem se od zdi a pokračoval Rooseveltovou ulicí směrem na Sun Avenue, kde je jeden z mála pořád ještě fungujících barů Dead Cat. To je taky hezký paradox. Spíš se měl jmenovat

Dead Men, protože kočky byly jedněmi z mála ještě pořád živých tvorů v tomhle městě. Obešel jsem povalený semafor na křižovatce. Ležel tu takhle už dobré dva roky a bylo mi jasné, že ještě dalších sto bude.

Těch pár z nás, co se obětovalo (nebo měli rádi tu poezii téměř mrtvého města, anebo byli prostě přeplacení), aby místo života ve virtuálu udržovalo v provozu tenhle kdysi technologický zážrak, na to prostě nestačilo. Přitom právě díky těm nevirtuálním zbytkům lidí město pořád ještě přežívalo. Tekla voda, šla elektřina, fungovala kanalizace i zásobování, které se ovšem omezilo jen na pár základních potravin schopných udržet lidský organismus při životě. Pokud jste chtěli krůtu, kaviár nebo skvělý francouzský koňak, tak jedině ve virtuálu. My, co jsme tu zůstali, jsme si museli zvyknout na housky, máslo, těstoviny, vodu, nějakou tu nenáročnou zeleninu a omezený výběr alkoholu a drog. Většina si to vynahrazovala útekem do přiblblých virtuálních her během těch chvil, kdy nebyli ve službě. Patřím mezi ně. Tedy ne mezi hráče, ale mezi údržbu obecně. Ne že bych přímo pomáhal udržovat při životě město v agónii, ale starám se o ty, kdo ho mají udržovat. Takže jsem vlastně něco jako těch pár lékařů, hasičů a policajtů nebo personálu od rozvodných sítí.

3.

Dead Cat byl kdysi luxusní bar s luxusním vybavením, luxusním pitím, luxusními hosty a luxusními cenami. Dneska to je klasická nálevna, kde dostanete pivo, dva druhy vína (červené a bílé) a z tvrdého alkoholu mého oblíbeného Jacka Danielse, Kentucky whiskey a Jima Beama.

Viděl jsem dvacet let staré video, kdy ještě pod skleněnou podlahou tohoto baru byla zelenomodrá voda, kterou probublávaly duhové bublinky, a strop tvořila holograficky nasimulovaná hvězdná obloha se všemi planetami. Teď tvořila strop bílá popraskaná omítka s pavučinami a žádná holografie to nebyla. Na podlaze překližka zakrytá prošlapaným kobercem přesunutým sem nejspíš z vedlejší opuštěné kancelářské budovy.

Barman Jokyll je sběratel kanastových karet (které jsou vzácné,

protože se už patnáct let nevyrábí) a oblíká se jako žolík. Těch svých úborů má nejmíň deset, možná i víc, a jsou přesně zkopírované podle těch žolíků na kartách.

„Čau, veliteli. Co si dáš?“ zeptal se, když jsem se opřel lokty o barový pult. Věděl už dopředu, co si dám, ale stejně se vždycky zeptal. To taky patřilo k poezii tohoto města.

„Jacka jako vždycky,“ řekl jsem a rozhlédl se po baru.

Většinou stálí hosté. Prsatá Margita v květovaných šatech, na kterých byly pampelišky na rukávech v oblasti nader díky dynamice jejího těla zvětšené do dobře zalévaných slunečnic, Jack Rozparovač z místní drůbežárny (přestavěný supermarket Hallos) s prořídlymi vlasy i zuby, tlustý Bill Crosby v šedém obleku z místní distribuce sociálních dávek (tutově měl na tom svém seznamu nejmíň stovku černých duší, aspoň jeho tloušťka tomu odpovídala) a Chip, který už je snad barový inventář. Chip je mírně (ale fakt jenom mírně) mentálně pozadu, což ovšem při jeho zaměstnání (údržba městské kanalizační sítě) není zase tak zásadní. Seděl tam nad svým půllitrem s pohledem upřeným na zvětralou hladinu piva úplně sám, věčný terč vtípků místní komunity.

„Hele, Chris to určitě ještě neslyšel,“ zahalekala na mě Margita a mávla svou obří paží připomínající vepřovou kýtu, abych přišel k jejich stolu.

Vzal jsem si z baru panáka Jacka a šel se k ní posadit. Vedle sebe měla Wolverina. Třicetiletého kluka, který pořád ještě nedosáhl konce puberty a který byl největší expert na hru Wolverine. Hrál ji pořád dokola, už snad posté, a měl načtené veškeré pasti, nástrahy a zákeřné zabijáky včetně všech jejich skrytí a číhajících pozic. Už si jenom stopoval, za jak dlouho se dostane do posledního osmého levelu.

„Znáš to, jak jde ten ožralej chlápek domů a bojí se?“ dýchla mi Margita pivní opary do ksichtu.

„Ne... mám dojem, že to ještě neznám.“

„Tak poslouchej, to se posereš... Jde jako ožralej chlápek domů... teda vlastně nejde, ale chce. A říká kámošovi: Hele, já jsem sřatej jak prase a bojím se, že mě manželka takhle domů nepustí.“

Wolverine vedle ní se už teď rozřehtal na celé kolo, přestože to nejspíš před pěti minutami celé slyšel.

„Začíná to dobře,“ prohodil jsem a hodil do sebe půlku panáka.

„No a ten kámoš mu říká: Na to se vyser. Víš, jak to dělám já? Prostě dojdou k našim dveřím, svlíknou se donaha a zazvoním. No a až manželka otevře, tak já rychle hodím ty svoje hadry dovnitř. A ona by mě nikdy nenechala stát nahatýho na chodbě, takže mě pustí.“

Wolverine se znovu rozřehtal.

„No tak že jo,“ pokračovala Margita, „kámoš mu poděkoval a že to půjde zkusit. No a druhý den se sejdou zase v hospodě a ten první kámoš se ho ptá: Tak jak to dopadlo? A ten druhý, co byl jako včera sstatej, říká: Úplně na hovno. Přišel jsem před ty naše dveře, svlíkl se donaha a zazvonil. No a když manželka otevřela, tak jsem všechny ty svoje hadry hodil dovnitř. No vidíš, řekl ten první kámoš. A co bylo dál? Průser. Protože když se dveře zavřely, ozvalo se: Příští stanice Park Avenue.“

Wolverine se řehtal tak, až mlátil hlavou do stolu.

Musel jsem se zasmát taky, aby měla Margita radost.

4.

Cestou zpátky zmrtnělou ulicí mě minulo pomalu se ploužící policejní auto. Ford s mírně chycenými blatníky a pokřiveným předním nárazníkem.

„Čau, Chrisi, chceš svézt?“ vykoukla holohlavá hlava Branta Brikciuse.

Čepici měl položenou na palubní desce a v ruce tlustý doutník.

„Díky. Ledaže bys to uměl do devátého patra.“

„Auta Jamese Bonda ještě bohužel nefasujem. Ale možná až se tohle rozsype, což bude nejspíš už zítra, dostaneme nějaký takový s raketovými motorama a křídla.“

Zastavil a ztlumil rádio. Ve městě pořád ještě vysílaly dvě stanice, i když to byli jen zběsilí nadšenci, živořící na pokraji svých možností, protože tu nebyl nikdo, kdo by si u nich zadal jakoukoliv reklamu.

„Čau, Chriši,“ naklonil se přes Branta ze sedadla spolujezdce jeho parták a podal mi otevřeným okýnkem ruku.

Šedesátiletý John Trevor. Tady v centru jsme se znali fakt všichni.

„Co to převážíte za květinu?“ zeptal jsem se a ukázal na zadní sedadlo, kde seděla blondýna středního věku se skelnýma očima a upřeně hleděla před sebe.

„Našli jsme ji na Blackbird Road. Nejspíš je zfetovaná, ale tvrdí, že dělá v Maryland General Hospital, tak se tam jedeme zeptat, jestli ji tam fakt nepostrádají.“

„Nejspíš anestezioložka,“ prohodil John, „a místo pacientovi před operací to píchla sobě.“

„A toho nešťastníka teď řezou zaživa,“ rozřehtal se Brant a popel z doutníku mu spadl na uniformu. Setřásl ho dvěma pohyby tučných prstů.

„Neznáš ji náhodou?“

Naklonil jsem se do okýnka.

„Ani náhodou.“

„A nechceš ji na noc do pelechu? My fakt nevíme, co s ní.“

„Zkuste nejdřív tu nemocnici,“ řekl jsem a zase vytáhl hlavu ven.

„Tak jo, tak my tam frčíme.“

„Šťastnou cestu,“ řekl jsem a zaťukal jim na střechu.

Brant zařadil jedničku, zesílil rádio, zahoukal na dva psy motající se před přední kapotou a policejní vůz se znovu vydal loudavým pohybem prázdnou ulicí směrem k nemocnici.

Neměli těžkou šichtu. Ostatně kriminalita je tady v reálu skoro nulová. V podstatě není co ukrást. Veškerý majetek všech lidí je soustředěný ve virtuálu. Reálné peníze už dávno neexistují a jediné, co jste mohli ukrást, pokud vás napadla ta šílená myšlenka vloupat se někomu do bytu, byl počítač. Nic cennějšího tady nikde nebylo. Pokud jste se opravdu rozhodli stát se lupičem a mít z té činnosti zisk, nezbylo vám nic jiného, než se přesunout do virtuálu.

Tam už je to ale něco úplně jiného. Mnohem horší podmínky a rozhodně ne tak férové jako v reálu, protože policie je tam prý daleko rychlejší (ty svině dokážou dělat prostorové skoky),

a kromě pachových stop a rozborů DNA využívají i nesmazatelné digitální stopy, takže jejich úspěšnost je pětadevadesátiprocentní. Jak říkám, není to zrovna fér. Zlatý reál.

5.

Ta volba nebyla nijak složitá. Udržovat a hlavně financovat provoz reálného města stálo denně několik milionů dolarů, zatímco údržba virtuálního města stojí jen pár pitomých tisícovek. Ale hlavně šlo o energie. Od počátku devatenáctého století rostla spotřeba geometrickou řadou a bylo jasné, že dříve nebo později dosáhne nepřekročitelného stropu.

Vývoj nových technologií, méně náročných na energii, šel sice hodně rychle dopředu, ale pořád pomaleji, než ubývalo zásoby. Nápad přesunout reálný svět do virtuálního přišel na poslední chvíli. Počítače generující virtuální svět totiž spotřebují miliardkrát méně energie než ten reálný.

Z těch, kdo to pochopili nejdřív a přesunuli se do virtuálu v jeho začátcích, jsou dnes multimilionáři. Ti, kdo se tam museli přesunout později, v té neúprosné mašinérii ještě pořád bojují o svou pozici.

6.

Ráno jsem měl trochu problém. Kávovar stávkoval, nebo co, a podařilo se mi ho aktivovat až napotřetí (zatímco svoje tělo až napopáté). Zhltnul jsem k tomu kafi housku s jogurtem, který připomínal kosmickou stravu pro dlouhodobé lety, a jednu camelku a vydal se do práce. Naštěstí to nemám daleko. Jedno patro. Navíc směrem dolů. Napadlo mě až potom, co jsem se zařídil, že jsem to měl udělat obráceně. Zabrat si kus patra v podlaží pod naší kanceláří. Ráno ještě čerstvý by bylo lepší jít po schodech nahoru než stoupat večer utahaný. Ale rozhodně jsem to už nehodlal měnit.

7.

Měla něco kolem pětatřiceti. Možná třicet a možná taky čtyřicet. Pokud brala Wyplamyl, tak možná i padesát. Její ohoz odpovídal vyšším vrstvám, jestli vůbec něco takového v tomhle městě ještě existovalo. Bílá halenka se širokým límcem a perleťovým leskem a knoflíčky z temně modrého hyalitového skla, úzká sukně nad kolena v podobně modrém odstínu jako ty knoflíčky. Dlouhý krk s mírně vystouplou bradou, elegantní křivka rtů nad ní a malý nosík trochu nahoru – nepochybně pozůstatek šlechtických genů. A k tomu všemu lehce zvlněné meruňkové vlasy po ramena. Zvláštní, těžko definovatelný půvab.

V každém případě bylo nad slunce jasnější, že si ta meruňková hraběnka spletla dveře, protože nejmíň deset let žádné slunce neviděla. Klasická obyvatelka virtuálu. Když vystoupala těch osm pater a potom jsme ji bzučákem pustili dovnitř, ve dveřích chvilku zaváhala, pohledem přeletěla celou naši kancelář se všemi čtyřmi přítomnými a neomylně si to sebevědomým krokem namířila přímo ke mně. Nevím, jestli ji zmátly ty sytě zelené Gininy vlasy, nebo Markovo indiánské tetování na obličejí, anebo Robinovo tričko s nápisem *Fuck your world*, případně to byl důsledek jejích dokonalých analytických schopností kombinovaných s telepatí, že si jako nevhodnějšího partnera pro svůj problém prostě vybrala toho nejchytřejšího z celého našeho ne-sourodého spolku.

Sedla si na židli z druhé strany mého stolu a malou kabelku z chameleoní kůže si způsobně položila na klín. Doplnil jsem si popis o oči v barvě pražených mandlí.

„Jorja Saglibenová, módní doplňky,“ řekla a natáhla ke mně půvabnou, nepřírozeně bílou ruku.

Stiskl jsem ji.

Byla úplně mimo. Tihle lidi už prostě reál nebrali vážně, byl pro ně totéž, co pro nás virtuál. Něco mimo jejich skutečný život. Jestli opravdu dělala v módních doplňcích, tak jedině ve virtuálních, protože tady nikdo nic takového nepotřeboval.

„Já jsem Chris Yanton... myslíte ve virtuálu.“

„No jistě,“ řekla, jako by tenhle svět pro ni vůbec neexistoval. „Ztratili se mi pštroši. Všichni. Celkem čtyři, pane Yantone.“

Mark u stolu za mnou vyprskl smíchy a Gina vedle zvedla oči

od monitoru. I ona rychle pochopila, že Saglibenová je exot z jiného vesmíru, který sem zabloudil omylem, a určitě byla zvědavá, jak se z toho vymotám. Je fakt, že jsem zvyklý na nejrůznější anomály, ale tahle Meruňka se zatím jevila jako extratřída.

„Přstrosy neděláme,“ řekl jsem, i když jsem věděl, že větší kravinu ani vymyslet nešlo. Jenomže já vážně netušil, jak bych měl na její sdělení zareagovat. Nijak zásadně ji to nerozhodilo.

„Říkaly mi holky... teda Melanie od nás, že jste jí našli šest koní.“

Začínalo mi být jasné, že tahle dáma se nedá jen tak odbýt a že její vznešenost si rozhodně nezaslouží, abych ji jednoduše poslal do hajzlu. To prostě nešlo, i když její přání k tomu přímo vybízelo. Možná kdyby byla chlap... Jenže ona nebyla chlap. Byla to hraběnka s meruňkovými vlasy a mandlovýma očima (mírně napraženými). Otočil jsem se dozadu na Marka.

„Hele, vy jste někdo našel někde šest koní?“

„Ty jsi je našel, vole,“ ozvala se Gina od stolu u okna.

„Jo? A kdy, proboha?“

„1890. Teda jmenovalo se to *Divoký západ 1890*. Jinak to bylo před dvěma lety a ta farmářka se jmenovala Melanie Ginsburgová.“

Gina měla dokonalou paměť. Na rozdíl ode mě. Jasně že jsem tam našel nějaké koně. Kromě její ztracené společnice tam byli fakt i koně. Vypadli mi z paměti. Ta společnice totiž byla asi tak tisíckrát zajímavější než ten nejhezčí kůň.

Otočil jsem se zpátky k Meruňce.

„Jasně, paní...“

„Jsem slečna.“

Další body pro ni.

„Tak jo, opravdu jsem našel šest koní. Jenže to byla hra, víte? Hra *Divoký západ 1890*. A my nic jiného než hry neděláme. Nevstupujeme do virtuálu.“

„Tak tam jednou vstoupíte, co je na tom? Dobře vám zaplatím.“

Ta ženská byla vážně úplně mimo. Jenže ono bylo opravdu hodně složité bavit se s kýmkoliv z virtuálu, když pro ně žádný jiný svět vlastně neexistoval. Pro ně byl simulovaný svět možná

tím jediným skutečným. A obráceně, ten skutečný byl jenom jeho simulovaný přívazek.

„Nejsou to obyčejní pštrosi, víte?“ pokračovala, jako bychom si už plácli. „Mají zvláštní peří, na kterém je založený celý můj byznys. To jejich peří má zvláštní lesk.“

Zapřel jsem se ve své otočné židli a vůbec nevěděl, jak reagovat.

„Něco jako paví peří, ale ještě zvláštnější. Vlastně něco jako duhové odlesky oleje na vodě, barevné odlesky na kompaktním disku, jestli víte, co myslím.“

„Asi vím. Ale stejně vám nemůžu pomoci. Kdybyste měla pštrosí farmu ve hře, tak jo, proč ne. Naloguju se tam a pokusím se udělat všechno, co je v mých silách, to mi věřte. Ale ve virtuálu prostě nejsme a ani tam nikoho nemáme. Nejsme na to zařízení ani vybavení. Můžeme vám pomoci bojovat s devítihlavým drakem, jsme schopní částečně eliminovat případného vetřelce ve vašem žaludku nebo zpacifikovat drzé elfy dobývající se do vašeho obýváku, ale ne cokoliv podnikat a řešit ve virtuálu.“

„Ale vždyť to je přece také svým způsobem hra.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Omyl... Je to něco úplně jiného. Fungují tam úplně jiná pravidla. Vlastně tam fungují pravidla reálného světa.“

„A právě to je váš omyl, pane Yantone. Protože kdyby tam fungovala pravidla reálného světa, tak ti moji pštrosi vůbec nemohli zmizet. Chovám je na střeše výškové budovy. Třicet šest podlaží.“

Nebyl jsem si jistý, jestli v Baltimore ještě funguje něco jako psychiatrie, ale ta ženská přede mnou pro ni rozhodně byla zralá. Zralá meruňka.

„Vy chováte pštrosy v centru města na střeše mrakodrapu?“ podivil jsem se.

„Neumí létat, takže odletět nemohli. Hromadnou sebevraždu skokem dolů vylučuji, našla by se jejich těla. Takže je musel někdo svézt dolů výtahem. Ale postupně, všichni najednou by se do něj nevešli.“

„Aha.“

„Navíc je ve výtahu kamerový systém a na záznamu se žádní pštrosi v kabině neobjevili. Takže by je někdo z té střechy mohl dostat nákladním vrtulníkem.“

Podíval jsem se na ni utrápeným pohledem. Ve hře by to bylo jednodušší než vrtulníkem. Tam stačila plazmová zbraň a ti její pštroši by se prostě vypařili. Ovšem to ve virtuálu, co nejméněji simulujícím realitu, opravdu nešlo.

„Pak je to věc pro tamní policii,“ řekl jsem.

„Tam jsem samozřejmě byla. Neví si s tím rady. Nezůstala po nich žádná stopa. A to jsem je dokonce uplatila, aby se mrkli i do technických záznamů generujících celé město, což se dělá jen výjimečně, při hrdelních zločinech. Ale ani tam na nic nepřišli.

Myslím si, že je v tom nějaký podvod. Někdo mi je prostě moc záviděl a nepřenesl to přes srdce. Někdo zvenčí.“

„Jak to myslíte zvenčí?“

„No, tady odsud, kde jsme teď my. Někdo přímo ze Správy systému.“

„To je kravina. To si nikdo netroufne. A navíc je to mnohonásobně kontrolované a lítá v tom tolik peněz, že to prostě nejde. To by se celý systém okamžitě zhroutil. Podívejte, my pro vás opravdu nemůžeme nic udělat. Tohle je práce pro lidi tam. Kromě policie je tam určitě i spousta soukromých detektivů, poradců...“

„To samozřejmě ano... Ale já si myslím, že tohle je práce právě pro někoho zvenčí, víte? V systému to nikdo vyřešit nedokáže. Chci někoho mimo. Je to věc, která ten systém přesahuje,“ řekla a zadívala se na mě těma mandlovýma očima.

„To asi těžko, protože...“

„A sestra je taky divná,“ přerušila mě.

Tohle už vážně bylo pro psychiatra.

„A nemůže v tom mít prsty ona?“

„Dělá u Gentechu. Farmaceutický průmysl. Od ní jsem měla ty prášky, které jsem jim sypala do krmení. Po něm začali mít ten zvláštní lesk peří.“

„To jste je krmila diamanty?“ ulítlo mi.

Podívala se na mě zklamaným pohledem.

„Absolutní anomálie. Nikdo nic takového nikde nemá. Luxusní dámské klobouky. Taky jsem to zatavovala do skla jako velice unikátní brože, to byste musel vidět. Sestra mi fandila. Ale v poslední době jako by se mi vyhýbala.“

Opřel jsem se lokty o stůl a přemýšlel, jak jí nejlépe vysvětlit, že v tomhle případě si opravdu spletla dveře.

„Podívejte... my tam nikoho nemáme. Museli bychom vytvořit novou postavu, a ta než se zapojí do systému, než se nám ji tam podaří začlenit, vybudovat nějaké zázemí a získat postavení, aby se s ní vůbec někdo bavil... to je práce tak na dva tři roky. Mrzí mě to, ale opravdu vám nemůžeme nijak pomoci.“

Sklopila dlouhé řasy a chvíli se dívala na stolní desku. Potom najednou vstala, vzala si kabelku, ukázala mi ještě naposledy své mandlové oči a řekla:

„Tak nashledanou, pane Yantone.“

Otočila se a hrdým krokem hraběnky vykráčela z kanceláře.

8.

„Jde o dobytí Paříže,“ řekl padesátník s olysalou hlavou, na které se mu leskly kapičky potu.

Naše obrovská kancelář zabírá celou polovinu patra budovy a je rohová, takže má dvě stěny prosklené. Žaluzie jsme ale nevytáhli už nejmíň dva roky a klimatizace pořád ještě fungovala, takže to jeho pocení bylo spíš důsledkem tloušťky než teploty v místnosti.

„Ve kterém roce?“ zeptal jsem se.

Nechápavě se na mě podíval.

„Jak ve kterém roce?“

„No, jestli jde o napoleonské války, druhou světovou, nebo vzdálenou budoucnost.“

Zamyslel se. Nejspíš mu umístění do časové osy dělalo velké problémy.

„No... myslím...“

„Jaké máte zbraně, pane Pewelle?“

„Mám lugera.“

„Aha. A jsou tam pásové tanky a sem tam s příšerným rachotem přelítne letadlo?“

„Jasně... To asi Napoleon nebude, co?“

„Ne. To je druhá světová válka.“

„Tak asi jo. Je mi jedno, která je to válka.“

„Takže jde spíš o osvobození Paříže, ne?“

„Asi jo. Je to snad jedno, ne? Seru na to, která je to válka. Akorát že se už měsíc nemůžu hnout z třetího levelu a stálo mě to dva životy navíc. Víte, co je to peněz?“

Zavrtěl jsem hlavou. O osvobození Paříže jsem toho moc nevěděl.

„Tři tisíce dolarů, pane. Tři tisíce za jeden posranej život v posraný Paříži,“ řekl skoro se slzami v očích.

„Na začátku jste jich měl ale víc, ne?“

„Tři.“

„Takže vás dostali celkem pětkrát.“

„Jo. Pětkrát, kurva. A plat od tohoto zasranýho města mám dva a půl tisíce. Tak si to spočítejte.“

„Kde děláte?“

„Centrální čistička odpadních vod v Belsberry. Žeru už tři měsíce jenom housky a piju vodu.“

„Život na hovno, co?“ řekl jsem a snažil se udržet vážný obličej.

Pan Pewell byl opravdu figurka k pohledání. Jeho velké břicho rozhodně nevypovídalo nic o tom, že by tři měsíce chroustal jenom housky. A jestli ano, tak je hodně intenzivně zapíjel pivem.

„Ale já vám chci vysvětlit, že to není fér,“ spustil znova nešťastným hlasem.

„Co na tom není fér?“

„Ulice se divně naklání.“

„Prosím?“

„Mám třeba na mušce jednoho parchanta a těsně před tím, než vystřelím, tak se ulice nakloní.“

„A nehrajete to posilněný třeba pěti panáky?“

„Jste se zbláznil? Ostatně už nemám ani na ně.“

Otočil jsem se za sebe a zahalekal do prostoru.

„Znáte někdo *Osvobození Paříže*?“

Ze tří přítomných zareagoval pouze Mark.

„Jo... klasická střílečka. Osm levelů. Cílová prémie na čtvrtém levelu pět tisíc. Konečná pak deset.“

„Naklání se tam ulice?“

Mark na mě vyvalil oči.

„Cože?“

„Tady pán říká, že se s ním sem tam nakloní ulice. Ve třetím levelu.“

„Blbost. Nic takového. Francouzi, Američani a Němci. Zbrojní arzenál druhé světové války. Stabilní ulice, i když trochu pobořené.“

Otočil jsem se zpátky k Pewellovi.

„Tak to vidíte. Pan kolega tvrdí, že tu hru zná a že tam nic takového není.“

„Ale v té hře nejsou ulice jenom pobořené, hejbou se, sakra.“

„OK... Hodinová sazba je dvě stě dolarů.“

„To je docela dost,“ hlesl Pewell.

„Furt lepší než vypláznout další tři klacky za další posranej život.“

„Pokud tam nebudete dvacet hodin.“

„Podle toho, co je vaším cílem.“

„Mým cílem je dostat se do čtvrtého levelu. Když ho udělám, dosáhnu na prémii.“

Otočil jsem se zpátky k Markovi.

„Hele... pán je ve třetím a chce do čtvrtýho. Na jak dlouho bys to viděl?“

„A co má? Pancéřovku? Tank? Nebo snad letadlo?“

„Lugera,“ řekl jsem.

„Ty vole, to bysme ho prvně museli dovybavit.“

„Jsme schopní dostat tam i jiné zbraně, než tam mají?“

„Možná jo, ale asi nebudou fungovat. Chce to aspoň samopal. Kalašnikov. A pro jistotu bude dobré opatřit si pár granátů. Hele, ale se mnou nepočítej. Já mám teď rozdělanýho toho policajta v *Jeskyni démonů*. A toho musím nutně dodělat do pozítřka, jinak nám to nezaplatí. A pak mám nasmlouvanou nějakou ženskou s farmou.“

„OK. Zkusím na to mrknout sám.“

Otočil jsem se zpátky na Pewella:

„Takže asi takhle. Pokud budete souhlasit s hodinovou sazbou, můžeme podepsat smlouvu.“

„Co když se vám to nepodaří ani za dvacet hodin?“

„Dáme si strop pět hodin, to je tisícovka. Potom pro vás vyhodnotíme situaci a vy se sám rozhodnete, jestli s námi budete

pokračovat, nebo ne. A je taky možné, že se tam dostanu za dvě hodiny.“

„Nemám žádné granáty ani samopal.“

„To už je náš problém. Od vás chci jenom přístupové kódy k vaší postavě.“

„Jasně.“ Zamyslel se, přejel si rukou po zpocené lebce a řekl:

„Tak jo, беру to.“

9.

Sešel jsem dolů do přízemí. Osm podlaží. Hezky po svých, protože už asi deset let nefunguje výtah. Mám dojem, že v tomhle městě už nefunguje žádný výtah. Vlastně se divím, že ještě vůbec funguje tohle město.

A vlastně ani nevím, proč jsme si pro svoji základnu vybrali to pitomé osmé patro. Je fakt, že jsme v něm úplně sami a nikdo nás neotravuje. V podlažích pod námi ale taky nikdo není. Jenom ve druhém sídlí jakási sekta, s jejíž členy jsem se při svých výstupech a sestupech občas potkával. Možná se dvěma do měsíce. A nad námi je dalších třicet podlaží. Samozřejmě taky úplně prázdných, až na můj byt v devítce. Náš původní záměr byl nastěhovat se do toho nejvyššího, abychom byli od polomrtvého města úplně odříznutí. Ale ještě že jsme to neudělali. Nedovedu si představit tu každodenní cestu po nekonečných schodech do osmatřicátého patra. A v tom osmém jsme byli odříznuti úplně stejně. Nevěděl o nás vlastně nikdo kromě pár členů té sekty z dvojky.

10.

Nechal mi to ve trojce. Dál prý nejde a sere na to, protože z něj teče jako z vola a to on nemá zapotřebí. Prý když jsem tak vylízaný a musím tu svoji prdel mermomocí tahat až do osmičky, tak on tak vylízaný rozhodně není. Vytáhne ji maximálně do trojky a pak s tím sekne. Nechá mi to na podestě, mám si to tam vyzvednout. Takže mi nezbylo než se vydat na pětipodlažní sestup a doufat, že to mezitím nevstřebají ti sektáři ze dvojky. Šlo

o karton Jacka Danielse, karton camelek a jeden vysokokapacitní stodvacetiosmibitový směrovač, takže by to byla docela velká ztráta.

11.

Krabice na podestě byla. Tvrdý karton s emblémem Jacka a dvanácti láhvemi uvnitř, na něm balík Camel s emblémem velblouda. A nahoře ještě menší krabička bez jakéhokoliv emblému. Směrovač od Jerryho, vyrobený na koleně v šestém podlaží bývalé Connors Bank mimo jakékoliv právní a technologické normy tohoto města. Jerry je fakt génius.

Tím směrovačem jsme se dostávali ze zóny seriózní poradenské firmy do zóny neseriózní zločinecké firmy. I když slovo zločinecká je nejspíš hodně silné, líp by se hodilo slovo nelegální. Ale podobných elektronických krabiček, které nesplňují parametry povolených zařízení, už máme asi šest. Ovšem těch, kdo by na to mohli přijít a případně to sankcionovat, je v tomhle městě žalostně málo.

12.

Barák byl z větší části zřícený a zůstala z něj jenom půlka přízemí. Zbytek byly tuny cihlové suti a dřevěných trámů. Ruiny. Seděl jsem v něčem, co kdysi byla snad kuchyně, možná obývací nebo ložnice s vytrhanou podlahou, pod vytlučným oknem. V klíně jsem měl lugera. Nejdřív jsem zkontroloval zásobník. Polovina. V kapse jsem nahmatal ještě jeden. Tak to vážně nevím, co s tímhle tady chtěl Pewell dělat. V dálce jsem zaslechl zlověstný hukot letadel a taky sporadickou střelbu, ale nebylo to nikde blízko. Sáhl jsem do náprsní kapsy. Brýle tam byly. Nasadil jsem si je, navolil menu a potom mapu. Ta ulice za oknem by podle ní měla být Boulanger Avenue. Načetl jsem si bojovou linii. Procházela přímo tou ulicí, akorát že ctěný pan Pewell byl na špatné straně. Na německé. Panebože... tak on dělal frontový průzkum, nebo co? Anebo chtěl jako první vztyčit francouzskou vlajku na Eiffelovce? S jedním lugerem a všeho všudy deseti náboji? Zavrtěl

jsem nad tím nevěřičně hlavou a hned potom zaslechl svištění letecké pumy. Do prdele.

Ta rána byla ohlušující a nejspíš zasáhla vedlejší barák. Cítil jsem, jak se země pode mnou zachvěla jako při zemětřesení. Poté, co vzduchem přestaly lítat cihly a kusy kovových traverz, jsem opatrně vystrčil hlavu z rozmláceného okna. Nebylo vidět vůbec nic. Ulice byla plná prachu, který jako by se odmítal usadit a visel volně ve vzduchu. Vstal jsem. Zůstat tady další minuty znamenalo určitě ztrátu dalšího života, což jsem Pewellovi nemohl udělat. Rozhodl jsem se, že to vezmu přes dvůr, zkusím tu vybombardovanou část ulice obejít zadem a dostat se přes ni na správnou stranu. Dvůr byl zasypaný sutinami, které se vršily do úrovně druhého patra. Jiná cesta odsud ovšem neexistovala, protože ulici určitě hlídají snipeři. Snažil jsem se opatrně vyhrabat na tu horu sutě mezi zbytky dřevěných trámů a stěn. Hučení letadel se vzdalovalo. Ale určitě se vrátí, jen co udělají otočku.

Vyškrábal jsem se až nahoru. Na Boulanger Avenue nebylo vidět vůbec nic. Pořád byla pod vrstvou volně se vznášejícího prachu. Zadní část bloku byla celá vybombardovaná, takže to nejspíš byla americká letadla. Pewell vlezl pod palbu vlastní strany, blbec. Vůbec jsem nechápal, jak se s touhle strategií mohl dostat až do třetího levelu. Přelezl jsem tu obří hromadu a přitom pořád sledoval sutiny ve dvoře, jestli se tam náhodou někde neobjeví živý německý odstřelovač. Ale zkáza byla dokonalá. Dostal jsem se až do vedlejšího polorozbořeného baráku, nebo spíš do jeho ruin. V dálce se ozvala střelba ze samopalu.

Opřel jsem se o zbytek stěny, schoval Pewellovy brýle a nasadil si své vlastní, které se Markovi podařilo propašovat k Pewellově figuře a které mi umožňovaly spojení s Ginou, i když jenom textové.

„Pewell Dva se hlásí z Boulanger Avenue. Půlka ulice vybombardovaná a nejspíš jsem na blbý straně. Kde mi tady nejbliž můžeš něco nechat?“

Hlasový převaděč překódoval můj hlas do psaného textu, který se mi objevoval na liště ve spodní části brýlí. Odpověď jsem dostal skoro okamžitě:

„Kalašnikov a čtyři zásobníky. Moment, hledám tu Boulanger.“
Posadil jsem se na zem a čekal na odpověď.

„Tak co je? Usnula jsi tam?“ zeptal jsem se, když už se mi to zdálo moc dlouhé.

Text naskočil až po další půlminutě.

„Podle mého monitoringu jsi v Nantere. Ale tam žádná Boulanger není, sakra.“

„Nedělej si prdel,“ natukal převaděč můj hlas na spodní lištu.

„Nedělám. Celý je to nějaký divný.“

„Co je divný?“

„Nic takového tu není... Moment... Už to mám.“

„Konečně.“

„Boulanger je o šest kilometrů dál na jih.“

„To je kravina. Četl jsem to na jeho navigaci.“

„V tom případě je špatná.“

Do prdele... Takže chudák Pewell má bordel v určování vlastní polohy. Někdo mu to hacknul nebo zavíroval. A tak se nejspíš dostal i na špatnou stranu.

„Seš prokazatelně v Nantere. Otevři si mapu na našem monitoringu a vykašli se na Pewellův. Zahod' to dřív, než tě někdo sejme.“

Otevřel jsem si mapu na svých brýlích. Podle nich se ta ulice jmenovala Hartoga Boulevard a od bojové linie jsem byl asi dvě stě metrů. Pořád na německé straně. Do prdele. Bylo to horší, než to ze začátku vypadalo. Pewellovi někdo hacknul polohopisné údaje a on se ocitl v německém týlu.

„Mám to. Zdá se, že si někdo na Pewellovi smlsnul. Akorát že nevím, jak z toho, jsem v německé zóně.“

„Tak se vyloguj a skonči to. To bude ono.“

„Ještě ne. Říkal něco o tom, že se s ním naklání ulice. Chtěl bych to ověřit. Kde mi můžeš nechat ten samopal?“

„Moment, prozkoumám to.“

Další dvě minuty se nedělo nic kromě vzdáleného hukotu letadel, která se opět začala přibližovat, a občasných střelby. Teprve pak přišla odpověď:

„Sto padesát metrů od tvé polohy je vstup do metra. Stanice Garibaldi. Dole pod eskalátorem budeš mít samopal a zásobníky,

plus nějaké granáty. Ale nezapomeň, že jsi fakt v německé, takže ještě neosvobozené zóně.“

„Jasně. Dík.“

Našel jsem si to na mapě. Nevypadalo to daleko.

„OK. Jdu tam,“ odeslal jsem odpověď a vstal ze země.

13.

Průrazem ve štítové stěně se mi podařilo dostat do vedlejšího baráku s polozříčeným stropem. Prošel jsem úzkou chodbou se zbytky cihel a omítky pod nohama a narazil na první dva mrtvé. Němci. Akorát že ani jeden už neměl zbraň. Nejspíš si ji vzal někdo přede mnou. Překročil jsem je a pokračoval dál chodbou. Obešel jsem polorozpadlé schodiště a zamířil do dalšího domu v bloku. Prošel jsem další dírou ve zdi a tam jsem skončil.

Přede mnou stáli dva Němci s přilbami ozdobenými hákovými kříži a mířili na moji hrud' samopaly. Byl to takový šok, že jsem jenom zůstal stát a němě na ně zíral. Nebylo co řešit. Můj luger proti dvěma samopalům. Navíc luger v pouzdře u pasu proti odjištěným samopalům, jejichž hlavně mi mířily na břicho.

„Ty vole, odkud ses sem dostal?“ řekl udiveně jeden z nich.

Nic jsem nechápal. Hlavně to, proč to už nezmačkli.

„Přes dva baráky vedle,“ hlesl jsem trochu rozpačitě.

„Jak to tam vypadá?“

„Dokonale vybombardované.“

„Co Američani?“

„Na nikoho jsem nenarazil.“

„Tak pojď s námi. Je nás dohromady pět a chystáme výpad. S tebou nás bude šest.“

Čuměl jsem na ně a nic z toho, co mi říkali, pořád nechápal. Že by Francouzi v německých uniformách?

„Nebo seš snad nějaký sólista?“ zeptal se ten druhý, když si všiml mého váhání.

Podíval jsem se na jeho boty a pak na ty svoje. Byly úplně stejné. Kurva. Sundal jsem si přilbu z hlavy. Byl na ní nádherný hákový kříž. Panebože... Ten debil Pewell hrál Němce. Akorát nám o tom zapomněl říct. Ježíšmarjá. Ještě že jsem se nevrhl do náruče

Američanům. Utřel jsem si rukávem zpoceně čelo, abych nějak zdůvodnil to sundání přilby, a pak si ji nasadil zpátky na hlavu.

„Copak? Nějaký problém?“ zeptal se jeden z Němců.

Už na mě aspoň nemířili.

„Nic. Všechno v pohodě. Není to blbej nápad, jdu s vámi,“ řekl jsem a proklínal Pewella, nebo spíš sebe. Taký jsem se ho na to mohl zeptat. I když mě ani ve snu nenapadlo, že hraje za nacisty. Ale možná je za ně vyšší cílová prémie.

„Ty máš jenom pistoli?“

„Bohužel.“

„Nějaký kvér pro tebe dole určitě najdeme, pojď.“

Oba náckové se otočili a já se vydal za nimi. Zavedli mě do sklepa, kde seděli další tři.

„Vedem nový přírůstek. Jde do toho s námi,“ pochlubil se ten menší.

„Čau, já jsem Helmut.“

„Já Adolf,“ řekl jsem a potřásl si rukou s Helmutem.

14.

Pod záminkou, že musím na záchod, jsem vyšel na chodbu a pak na zadní dvůr, který nebyl zdaleka tak zasypaný jako ty vedlejší. Nasadil jsem si brýle a spojil se s Ginou.

„Ten debil Pewell je na německé straně,“ odeslal jsem zprávu.

„Panebože. A to ti neřekl?“

„Ne. A já vůl se zapomněl zeptat. Sám se tím nechlubil.“

„Ani se nedivím.“

„Za to mu navýším hodinovou sazbu. Naštěstí jsem narazil na Němce, kteří mě díky tomu hákáči na přilbě nezastřelili, ale poplácali mě soukmenovskými zádech a přijali do skupiny. Zjisti mi, co je úkolem třetího levelu pro Němce.“

„Moment... Šest amerických vojáků a čtyři francouzští civilisti.“

„Co je s nimi?“

„Musíš je zastřelit, pak seš ve čtvrtém levelu. Jo a je tu ještě poznámka. Pokud by se ti podařilo znásilnit francouzskou civilistku, nahrazuje to dva mrtvé Francouze.“

„Jaké jsou parametry?“

„Jak to myslíš?“

„Musí být dosaženo orgasmu?“

„Blbe, to tu nepíšou.“

„Jaké má Pewell skóre?“

„To máš snad na jeho brýlích, ne?“

„Nechci to z jeho brýlí. Jsou na hovno, nejspíš hacknuté. Chci skutečný stav.“

„Napíchnu ti tam jeho stav, abys ho měl pořád k dispozici. Teď to dělá dva francouzské civilisty.“

„Dík.“

„Co chceš dělat?“

„Ještě nevím. Ale nejspíš zkusím zlikvidovat šest Amíků a ještě dva Francouze. Jestli teda tady někde nenarazím na sličnou Francouzku skloněnou nad prádelním košem.“

„Příjemnou zábavu.“

„Samopal se zásobníkama je v tom metru, jo?“

„Jo, máš to tam připravený.“

„Díky, ozvu se.“

Sundal jsem si brýle, zastrčil je do náprsní kapsy německé uniformy a rozhodl se už do sklepa ke svým nacistickým kolegům nevrátit. Vydal jsem se do sousedního domu, abych se dostal ke stanici metra.

15.

Podařilo se mi to během půl hodiny. Stmívalo se. Dole pod eskalátory jsem našel všechno, co mi Gina slíbila. Samopal, čtyři zásobníky a šest ručních granátů. Na bojovou linii jsem to měl jenom nějakých sto metrů, to znamená dva bloky domů. Jenže mi bylo jasné, že na ní budou všichni dokonale zabetonovaní a opevnění. Ta možnost se přímo nabízela. Metro. Tak bych se mohl dostat až do americko-francouzského týlu. Nasadil jsem si brýle a načel mapu. Další stanice směr východ byla LucPonty. Dlouho jsem se nerozmýšlel. Sešel jsem až dolů na nástupiště. Bylo opuštěné, ale překvapilo mě, že se tam všude svítí. Původně jsem to chtěl vzít kolejištěm, ale načel jsem si zase mapu, našel

schéma metra a všiml si, že do té stanice jsou čtyři vstupy, každý z úplně jiné ulice. Pařížské metro bylo vždycky totálně nepřehledné bludiště. Rozhodl jsem se to vzít spojovacím komunikačním koridorem pro pěší na Rostand Rue.

16.

Vyšel jsem za roh zaklenuté a dobře osvětlené chodby a třicet metrů přede mnou se objevily dvě holky. Šly proti mně. Okamžitě se zastavily, stejně jako já. Pak jedna z nich zaječela a dala se na zběsilý útěk zpátky. Druhá utíkala hned za ní. Sakra. Rozběhl jsem se za nimi. Byla to šance, jak Pewellovi pomoci ke čtyřem francouzským civilistům. V běhu jsem si hodil samopal na záda a vytáhl lugera. Zmizely za zatačkou. Budu je muset zranit aspoň do nohou, abych je doběhl. Hlavně je nezabít. Znásilnění je za dva.

Doběhl jsem za zatačku s lugerem v natažené ruce. Byla to velká hala se spoustou sloupů a holky kličkovaly mezi nimi. Zastavil jsem se a namířil na nohy jedné z nich. Ale než jsem stačil vystřelit, ozvala se střelba a všude kolem mě začaly lítat úlomky keramického obložení. Do prdele. Šel jsem okamžitě k zemi. Zpoza některých sloupů jsem zahlédl čouhat hlavně samopalů a pistolí. Následovala další střelba. Dlažba přede mnou explodovala. Do prdele. Byla to past. Dokonalá past. A já do ní vlítl. Skočil jsem po návnadě jako nadržovaný debil.

Začal jsem se okamžitě plazit zpátky, abych se dostal do chodby mimo halu, jenže podlaha pode mnou se začala naklánět. Kurva, ten Pewell měl snad pravdu. A nakláněla se přesně opačným směrem, než jsem potřeboval. Do haly. To přece není možné. Strhl jsem ze zad samopal a střílel na všechny sloupky před sebou. Jenže dlažba pod mým tělem už měla takový spád, že jsem po ní začal klouzat zpátky do haly. Do přímé palby.

Bylo to absolutně bez šance.

17.

Čekala na mě dole před barákem, na druhé straně ulice. Stmívalo se a Baltimore bylo ještě poetičtější než obvykle. Ulicí

poletovali ptáci. Taky jedni z mála, kdo ještě pořád byli tady a ne ve virtuálu. Její oranžová hlava svítila podobně jako ty pomalu se nažhávající pouliční lampy. Byla trpělivá. Mohla tady taky stát týden, než bych vylezl z baráku, když bydlím hned nad naším kanclem.

Stála tam, ležérně se opírala o zeď, v ruce dlouhé úzké cigáro. Divil jsem se, že už ji dávno nesbalila policejní hlídka s obviněním z pouliční prostituce. Ovšem tu už tady neprovozoval skoro nikdo. Ta ve virtuálu byla stokrát lepší.

Namířil jsem si to přes opuštěnou ulici přímo k ní.

„Pomozte aspoň mojí ségře, když už nechcete pomoci mně,“ řekla a vyfoukla úzký proužek kouře k potměšlé obloze nad sebou.

„Máte docela kuráž, stát večer tady takhle sama.“

„Zato vám asi chybí, když mi nechcete pomoci.“

Rozhodně jí nescházelo sebevědomí.

„Neříkala jste, že ségra má taky problémy? Co se ztratilo jí? Králíček? Nebo morčata?“

Ušklíbla se, odhodila ještě dobrou půlku dlouhé cigarety na zem a zašlápla ji ostrou špičkou stříbrné lodičky.

„Něco s ní je. Jenže mně to neřekne. A přitom jsme si vždycky říkaly úplně všechno.“

„Mám za sebou náročný den.“

„Honil jste koně?“

„Rozstřílel mě pařížský odboj. Na cucky. Nezůstalo ze mě vůbec nic, kromě pár cákanců krve a masa na sloupech v metru.“

„No vidíte. Přitom Melanie tvrdila, že jste docela dobrej.“

„Asi jsem přecenil své síly. Stačím ještě tak ve westernu. Bubínkové revolvery a podobně. Lasa a nože.“

„To byste mohl stačit i na ty moje pštrosy. Nejsou rychlejší než koně.“

„Pojďte na kafe. Kousek vedle je docela slušný bar. Hlavně si to ale nevysvětľujte tak, že jsem to vzal. Nikdy to nevezmu, aby bylo jasno.“

Zadívala se na mě těma mandlovýma očima a řekla:

„Dobrá. Ale vy si zase nevysvětľujte můj souhlas tak, že skončíme v posteli.“

„Ani náhodou. To byste musela mít honácké boty, klobouk a laso kolem pasu.“

18.

Jokyll v Dead Cat měl tentokrát na sobě vestu, jejíž levá polovina byla červeno-žlutě kostkovaná a druhá modrá s bílými puntíky. Na hlavě samozřejmě šaškovskou čepici s rolničkami.

„A hele, Chrisovi se do těch jeho sítí rozhozených po celém městě konečně něco chytilo,“ zahalekal na mě hned, jak jsem se objevil s Meruňkou ve vstupních lítačkách.

„To je naše nová účetní, chovej se k ní slušně,“ odpověděl jsem mu a zamířil ke stolku úplně v rohu, aby její oranžová hlava nerušila ostatní hosty, kterých tu bylo asi deset nebo dva-
náct.

„Taky bych potřeboval účetní,“ ozval se od pultu piva šedesátiletý Hollington, který má na rohu ulice večerku.

Meruňka nevěnovala narážkám ani hypnotizujícím pohledům sebemenší pozornost a mlčky se posadila na tvrdou židli naproti mně. Jokyll se odpoutal od barového pultu a namířil si to směrem k nám.

„Hele, vem nějaký pytel, ať můžeš vysypat ten hnusný popelník na stole,“ zastavil jsem ho v půlce cesty.

Poslušně se vrátil a potom k nám opravdu naroloval s obrovským, z půlky plným černým pytlem. Vysypal do něj popelník, rozvířil prach ušmudlanou utěrkou, kterou poplácal náš stůl, a zeptal se na naše přání.

„Já si dám Jacka,“ oznámil jsem.

„A já vinný střík.“

„Myslel jsem, že střík vám udělal už tady Chris,“ zazubil se Jokyll a hned potom dodal: „To byl samozřejmě vtíp. Jasně, donesu vám střík. Půl napůl?“

„Může být.“

Vytáhl jsem balíček camelek a jednu si zapálil. Meruňka vytáhla své předlouhé tenké Eve a já jí připálil.

„Půjčím vám sebe,“ řekla.

„Prosím?“ zeptal jsem se, jestli jsem se nepřeslechl.

„Jak jste říkal, že tam nikoho nemáte, ve virtuálu. Půjčím vám svou postavu.“

„To je kravina. To nejde.“

„Slyšela jsem, že to jde.“

„Technicky to samozřejmě jde. Ale jinak je to nesmysl.“

„Poučte mě.“

„Mohl bych vám tam nadělat hromadu průserů. Máte tam spoustu kamarádů, kamarádek, nejspíš i milence.“

„Možná.“

„Nedovedu si představit, že bych s ním měl spát.“

„Graham není špatnej.“

„Díky.“

„Řeknete mu, že jste něco chytil a že než doberete prášky, tak to nejde. Graham to pochopí.“

Přišel Jokyll, postavil přede mě panáka Danielse a před Meruňku střík.

„Ještě něco?“ zeptal se.

„Ne, díky. To je zatím všechno,“ oznámil jsem.

„Automat na prezervativy bohužel nemáme, ale je o dvě ulice dál,“ neodpustil si, otočil se a odkráčel. Šasek.

„Než byste mě zasvětila do všech vašich známostí, vztahů a pracovních záležitostí, trvalo by to nejmíň měsíc. To ve hrách, které děláme, není třeba. Tam jsou jasná pravidla a jasné cíle. Víím, kdo je na mé straně a kdo stojí proti mně, znám dokonale své možnosti, které mi dává dané prostředí.“

„Říkal jste, že vás dneska rozstříleli v metru.“

„Jasně, stane se.“

„Vysvětlila bych vám to během jedné noci. Nebo možná dvou, kdybyste byl pomalejší.“

„Nechme to být, vážně to nejde. Ale to jsem vám říkal předem.“

„Vykašlete se na ty pitomé pštrosy... Ségra má problémy a já o ni mám strach.“

Mandlové oči se spojily s mými a snažily se je zhyponotizovat.

„Souvisí to nějak s vašimi pštrosy?“

„Myslím že ano. Pokoušela jsem se ji navštívit i tady v reálu, ale neotevřela mi.“

„Možná jste se netrefila. Byla připojená.“

„Zkoušela jsem to třikrát. Nemůže být připojená pořád, to víte stejně dobře jako já. Musí se najít, vysprchovat...“

„Dát si cigáro.“

„To nemusí. To je virtuál schopen plnohodnotně nahradit.“

„No vidíte. Zrovna takové věci já vůbec nevím.“

„To jsou blbosti, které ani vědět nepotřebujete.“

„Je tam ale spousta dalších, které bych potřeboval, kdybych do toho šel.“

„Je to jen otázka času.“

„No právě. A zrovna ten já nemám.“

„Já myslím otázka času, než vás ukecám.“

„Děláte i do psychologie?“

„Manažerka lidských zdrojů baltimorské radnice. Než jsem se dala na podnikání.“

„Předpokládám, že virtuální radnice.“

„Samozřejmě. Ona ještě existuje i ta skutečná?“

„Nevím, možná jo. Možná někde na předměstí v rodinném domku.“

Usmála se.

„Víte, že jste čtvrtý, za kým jsem s podobným problémem přišla?“

„To samozřejmě nevím, ale už podle toho vám mohlo dojít, že to nikdo z reálu nevezme.“

Potáhla z cigarety, vyfoukla kouř před sebe a pak ho ještě rozvířila zamáváním dlouhých řas.

„Omyl,“ řekla a opřela se do židličky. „Hned když jsem vešla do té vaší kanceláře a zahlédla vás, mi bylo jasné, že jsem konečně kápala na toho pravého. Říkejte tomu třeba profesionální deformace, zvláštní instinkt, možná trochu psychotroniky a démonologie... V každém případě jsem věděla, že vaše kancelář je moje konečná stanice.“

„Adresu vám řekla kartářka?“

Zase se zasmála a zaklonila hlavu. Měla vážně nádherně dlouhý labutí krk. Potom se podívala zpátky na mě.

„Jasně že jsem byla u kartářky. Chcete vědět, co mi řekla?“

Típl jsem cigaretu.

„No, nejspíš něco v tom smyslu, že vaším osudem bude pohledný pětatřicátník, urostlý, velice sympatický, vysoce inteligentní a charakterní, z osmého patra na Legrand 17.“

Típla svou dlouhou Eve.

„Nic takového,“ řekla potom. „Definovala ho jako osmnáct camelek denně... Můžu se zeptat, kolik kouříte?“

Do prdele.

Trefila se úplně přesně.

19.

„Někdo vám hacknul vašeho avatara, pane Pewelle,“ řekl jsem mu, když se usadil v kanceláři naproti mně a jeho lesklá pleš vrhala odlesky stropních zářivek jako Farellova zrcadla majáku.

„Takže jste to taky zažil, tu naklánějící se podlahu?“

„A nejen tu. Zapomněl jste mi říct, že bojujete za nacisty.“

Překvapeně se na mě podíval.

„To jsem vám fakt neřekl?“

„Fakt ne.“

„Ale pochopil jste to.“

„Jo, docela rychle. Když jsem narazil na první skupinu Němců s hákovými křížema na přilbách.“

„Ten mám na přilbě taky.“

„Díky za zprávu, i když trochu opožděnou.“

„Stejně jste měl docela štěstí, že to nebyli Francouzi.“

„Jo, to máte pravdu.“

„Cílová prémie je dvakrát vyšší, když jsem na straně Němců. Protože ti nakonec prohrají, a když to stihnete ještě předtím, než je všechny pobijou nebo zajmou, jste hvězda.“

„A vy jste se cítil na tu hvězdu.“

„Chtěl jsem to aspoň zkusit,“ řekl Pewell trochu uraženě a otřel si zpoceně čelo papírovým kapesníčkem.

„A jak to dopadlo? Jste ve čtvrtém?“ zeptal se pak.

„Nejsem ve čtvrtém. Přišel jste o další život.“

„Cože?“

„Vestibul v metru se naklonil tak, že jsem doklouzal po dlažbě

až do křížové palby asi deseti odbojářů. Zůstalo z vás jenom pár cákanců krve a cukků masa.“

„Takže mi ale zaplatíte nový život.“

Natáhl jsem si nohy a zadíval se na něj. Byl to vážně naivní nešťastník.

„Nic takového se nestane. Uděláme to úplně jinak. Vaše brýle jsou taky absolutně k hovnu, protože ukazují úplně jinou než skutečnou polohu. Byl jste asi o deset kilometrů dál, než vás informovala mapa.“

„Kurva... jak je to možné?“

„Jak jsem říkal, nějaký vtipálek si vás vybral pro svoje hackerské hrátky. Nevím, jak se dostal do vašeho kompu. Nejspíš přes nějaké nedůvěryhodné stránky. Surfujete hodně?“

„Občas jo.“

„Sex?“

„Taky občas.“

„Předpokládám, že nelegální.“

„Jak to myslíte?“ zvedl ke mně malá očička.

Kolem našeho stolu šla zrovna Gina. Usmála se na Pewella a řekla:

„Pan kolega myslí ten neoficiální, víte? Pedofilie, zoofilie, nekrofilie, mučení...“

„Vy jste se zbláznila, slečno,“ uzemnil ji Pewell.

„Tak promiňte,“ otočila se Gina a pokračovala ke svému stolu.

„Je fakt, že jednou to byla opice,“ řekl potom Pewell a Gina, který už seděla na své židli, vyprskla smíchy.

„Nesmějte, se slečno. To totiž nebyla žádná zoofilie, protože já byl taky opice. Prostě dvě gorily.“

„To bude možná ono,“ řekl jsem a zapřel se v židli. „Navrhuji následující řešení. To, že vás někdo hacknul, je čistě váš problém a provozovatel hry s tím nemá nic společného. Nemohl to ovlivnit ani tomu zabránit. Ale to jsou jenom ty vaše brýle se špatnými údaji o poloze.“

„Myslíte, že jsem to chytl od té gorily?“

„Nevím, kde jste to chytl, ale je to váš průser... Co se týká naklánějíciho se prostoru, to je podle mě problém provozovatele hry. Je to chyba někde u nich.“

„Svině.“

„Takže my vám teď napíšeme něco jako dobrozdání nebo odborný posudek, který zašlete provozovateli těch pařížských bojů a budete po něm požadovat nejméně tři nové životy. Nepředpokládám, že by se moc cukali. Máme k dispozici záznam. Pokud by s tím přece jenom měli problém, zašleme ho nejenom jim, ale taky Úřadu pro obchodní dohled. Mohli by dokonce přijít o licenci.“

Pewell si znovu otřel zpotené čelo a potom řekl:

„To není blbej nápad.“

„Strávil jsem tam dvě hodiny, takže to dělá čtyři sta dolarů. Plus dvě kila za posudek a záznam, takže celkem šest stovek.“

„Jo... to by šlo.“

20.

Nakoupit jsem si šel sám. Mohl bych sice zavolat rozvážkovou službu, jak to dělají skoro všichni v tomhle městě, ale to už bych se asi nedostal ven vůbec. Ostatně k obchodnímu centru Salisbury jsem to měl jenom tři bloky – nebo spíš k tomu, co z něj zbylo. Kdysi luxusní nákupní středisko s cenami odpovídajícími centru Baltimore teď skoro celé zelo prázdnotou. Přes tři stovky prodejen šperků, sportovního oblečení, elektroniky, hraček, knih, květin, jízdních kol, lyží a tenisových raket, kuchyňského nádobí, elektrospotřebičů, nábytku, poboček bank a pojišťoven a kdovíčeho ještě teď bylo prázdných, jen s hladovými regály nebo kancelářskými stoly a židlemi tesknícími po troše lidského tepla.

V přízemí ovšem pořád ještě funguje obří prodejna potravin. Sortiment je sice dost omezený, takže je třeba třicet metrů regálu zarovnaných jedním druhem jogurtu a dvacet metrů jedním druhem housek. Nicméně tu najdete všechno, co je třeba k přežití, včetně láhve Jacka Danielse (padesátimetrový regál) a camelek (dvacet metrů, zatímco marlboro má jenom patnáct). A pak tu jsou samozřejmě tony nejrůznějších sajrajtů pro virtuály, jako energetické nápoje, syntetizované řasy, vyživovací infúze, polymerovaný bambus a podobné sračky. Pro normálního člověka

je to těžko požitelné, pro virtuála jenom něco jako udržovací tablety, protože to nejlepší jídlo si vychutnávají právě ve virtuálu.

Pro své výlety do marketu jsem si opatřil speciální vysokohorský batoh, abych to pak byl vůbec schopný vynést do toho svého devátého patra.

Vzal jsem si karton čokoládových jogurtů, asi deset housek, jeden celý chleba, tři másla, kakao a pět litrů mlíka, plus dvě láhve Danielse, a měl jsem plný batoh. Holky u pokladny už mě znají, stejně jako já je. Vlastně se tu v centru známe všichni, jak jsem říkal.

„Jak jdou tržby?“ zeptal jsem se krátkovlasé zrzky Elen, když jsem se svým mobilem spojil s její pokladnou, aby mi mohla odečíst platbu.

„Zlepšily se,“ odpověděla. „Představte si, že Jana od vedlejší pokladny dneska prodala dvě sady prezervativů.“

„A to vám zvedlo tržby?“

„To určitě ne. Ale už nejmíň půl roku si nikdo prezervativy nekoupil.“

(Bodejť by jo, když ve virtuálu nic takového není třeba.)

„Tak jo, příště se polepším a taky si jich pár vezmu.“

„Co s nimi budete dělat?“ zvedla ke mně udivené oči.

Byla vážně rozkošná.

„To ještě nevím. Možná zkusím najít někoho, kdo by mi je pomohl spotřebovat.“

Usmála se a trochu se začervenala.

„Dejte vědět, až začnete hledat.“

21.

Cestou zpátky do Legrand 17 jsem potkal akorát čtyři kočky, jednoho psa a osm aut rozvázkové služby. Přemýšlel jsem, jestli to ta zrzavá Elen od pokladny už někdy vůbec v reálu dělala. Vsadil bych se, že ne. Už legální sex, který bylo možné stáhnout z netu, poskytoval tolik neuvěřitelných možností a fantastických zážitků, že ten opravdový se s tím nedal vůbec srovnat. A pokud jste se dostali k nelegálnímu, tak tam už se fantazii nekladly vůbec žádné meze. Mohli jste to dělat třeba se čtyřhlavým drakem,

s hlemýždi nebo s mimozemšťany, kteří měli daleko víc podivuhodných otvorů než lidi. A při opravdu velké úchylce pak třeba i s panelákem nebo sekačkou na trávu. Anebo jste se mohli jako v případě pana Pewella vrhnout jako gorilí samec na gorilí samici a užít si to v amazonském pralese u laguny plné pestrobarevných papoušků s krokodýlími tlamami na břehu. V téhle kategorii jsou prý nejpopulárnější simulace králičí říše.

Když jsem stoupal po schodech ke svému bytu, ve čtvrtém podlaží mě napadlo, že by to se zrzavou Elen nemuselo být špatné. Třeba někde vzadu mezi jogurty. Zrzavá Elen s jahodovým jogurtem na břiše. Zajímalo by mě, jestli je na netu i nějaká taková simulace.

22.

Seděla na schodech před mým bytem a kouřila dlouhou Eve.

„Ve vaší kanceláři mi řekli, že jste šel nakupovat a že se určitě moc dlouho s tím svým batohem po městě vláčet nebudete. Tak jsem se rozhodla počkat.“

Opřel jsem se o stěnu a snažil se vydýchat. Devět pater při osmnácti camelkách denně není žádná slast.

„Za minutu nebo dvě budu schopný komunikovat,“ dostal jsem ze sebe a přemýšlel o tom, proč zrovna já se musím stát cílem jejího prokletí. Možná za to mohla ta pitomá kartářka.

„No dobře... když jinak nedáte, zvu vás na kakao,“ řekl jsem, prošel kolem ní, odemkl byt, vešel dovnitř a nechal dveře otevřené.

Můj byt je jedna plus nula. Obrovská místnost, kdysi velkoprostorová kancelář, v jednom rohu kuchyňská linka a hned vedle malá koupelnička. Zbytek je šest železobetonových sloupů v šestimetrovém modulu. Takže nějakých tři sta metrů čtverečních. Docela luxus. V jednom rohu molitan na zemi sloužící jako postel (kdo by se sem tahal s opravdovou postelí, když nefunguje výtah), v dalším rohu pracovní stůl a u kuchyňky ještě jeden jídelní se dvěma židlemi. Udržoval jsem si tak aspoň jakous takou fyzickou, protože pohyb po mém bytě připomínal etapový dálkový pochod.

„Máte to tu docela hezké,“ hlesla Meruňka a posadila se na židli ke kuchyňskému stolu.

Naházel jsem půlku nákupu do ledničky a druhou do špajzu vedle, pak jsem vzal dva hrnky, nasypal do nich trochu kakaa, zalil je mlíkem a postavil na stůl. Aby konečně začala brát vážně to, co říkám. Docela ji to pobavilo.

„Jste stejný paličák jako já,“ řekla a napila se kakaa.

Posadil jsem se naproti ní.

„Jak dlouho mě miníte takhle... takhle kontaktovat?“ zeptal jsem se.

„Mohl jste klidně říct otravovat. Ustála bych to.“

„A vaše odpověď na původní otázku?“

„Kašlu na ty ptáky se zvláštním peřím. Promluvte aspoň s mojí sestrou. Mám o ni vážně strach. Ti ptáci s tím určitě souvisí, ale vem je čert. Teď je pro mě hlavní ségra.“

Začínalo mi docházet, že ta ženská asi vážně nedá pokoj. A jestli je opravdu tak paličatá jako já, byl jsem si tím skoro jistý.

„To tam nemáte žádné přátele, kteří by byli ochotní s vaší sestrou promluvit?“

„Mám tam spoustu přátel, pane Yantone. Ale tohle není nic pro ně.“

„Jak to myslíte?“

„Berte to prostě jako předtuchu.“

„Zase ta kartářka?“

„Dělali jsme i kávovou sedlinu.“

„Aha.“

„Něco se děje... Něco, co není normální. Je na nic posílat za ní někoho z mých známých. Potřebuji něco jako detektiva.“

„Určitě jich tam je dost.“

„Sakra, nedělejte se hloupější, než jste. Potřebuji někoho od sud, kdo nemá nic společného s virtuálem. Protože to má souvislost s reálem.“

„Ta kartářka je v reálu?“

„Jistě. Ale tu do toho netahejte. Dělala jsem lidské zdroje na radnici.“

„A mě jste si vytipovala jako správný lidský zdroj, správného

křena pro rozhovor s vaší ségrou. A pro jistotu to ještě konzultovala s kartářkou.“

„Mrzí mě, že to tak zlehčujete, a nevím, jak bych vás mohla přesvědčit... Řekněte si, co chcete,“ řekla a rozprostřela ty své mandlové oči snad po celém bytě.

„Naše hodinová sazba ve hře je dvě stovky. Pokud bych se měl podívat do virtuálu, je to rovných pět.“

„Nabízím pět tisíc na hodinu. Víc než hodinu tam být nemusíte. Stačí, když s ní promluvíte. Dělá v Gentechu v budově Conversion Center.“

„Honorář platí, ať budu úspěšný, nebo ne.“

„Pochopitelně. Dám vám na ni všechny kontakty.“

„To se mám představit jako úplně cizí člověk a...“

„Děláte do her, tak vymyslete nějakou herní situaci. Prý jste dobrý.“

„To říkala Melanie u holiče?“

„Jasně. Zanechal jste v ní ten nejlepší dojem.“

„Na rozdíl od vás.“

„Čekala jsem, že to s vámi půjde rychleji, to je fakt.“

„Jak vám chutná kakao?“

„Skvělé. Neměl byste k němu jogurt nebo jahodový koláč?“

„Myslel jsem, že jste na meruňky.“

23.

„Máte ve virtuálu někoho spolehlivého?“ zeptal jsem se ráno v kanceláři. Zůstalo na mě hledět šest udivených očí.

„Ses posral, ne?“ řekla po chvílce Gina, ale její úžas z obličejů nezmizel.

„Ty krávo, ta ženská tě ukecala?“ zeptal se Mark a vytetované kresby na jeho obličejí byly rozpačtější než on sám.

„Neukecala.“

„Neříkej, že je lepší než virtuální sex... Že má vagínu i mezi kozama.“

„Nevím, kde všude má vagínu, sakra, ale nabídla pět táců za jednu pitomou hodinu ve virtuálu. Za jednu pitomou otázku svojí ségře, o kterou má strach,“ řekl jsem a otráveně se svalil

do otočné židle, o které jsem doufal, že aspoň ona mě pochopí.

„Ty vole,“ vložil se do toho i Robin, „to bych neriskoval. Slyšel jsem, že jak se tam jednou dostaneš, už tě to nepustí. Je to horší než droga.“

Dopředu jsem věděl, že z toho budou všichni hotoví.

„Tak hele... kdybych byl zpitomělej teenager, tak tomu možná uvěřím. Jenže já jsem naštěstí starej, zkušeněj a ostřílenej pardál.“

„Kterýho utáhla na svý kozy vybledlá a vyšumělá oranžáda z virtuálu,“ doplnila Gina.

Ona snad žárlila nebo co.

„Na nic mě neutáhla... A není to vyšumělá oranžáda, ale ženská v nesnázích.“

„A ty jsi Don Quijote... Phil Marlowe... d'Artagnan na bílém koni jede vysvobodit princeznu ze spárů ohnivého draka.“

„Hele, tak máte tam někoho, nebo ne?“

„Ty vole, ty ses asi fakt posral,“ ozval se znovu Mark.

„Tam nepřežiješ, neblbni. To není jako v těch hrách. Třeba vylogování trvá půl hodiny, než se opravdu provede.“

To jsem ale věděl a byla to pravda. Taková malá pojistka, aby si to lidi zase tolik neulehčovali. Nemohli jste se odhlásit třeba zrovna ve chvíli, kdy vám na střeše ujela noha a vy jste se řítili čtyřicet pater dolů. Tedy, odhlásit jste se mohli, ale během té půlhodiny jste stejně dopadli na zem. Podobně jako vás okamžitě odlogování nezachránilo, když se na vás na přechodu řítíl kamion. Během půlhodiny, než se provedlo, už jste byli i po pitvě.

„Já tam nebudu bojovat, sakra. Já se jdu jenom zeptat její ségry, co jí přelítlo přes čumák.“

„Tobě nejspíš přelítly přes čumák kalhotky oranžové fúrie.“

Gina, kdo jiný.

„Takže si vezmeš laso a jdeš honit ty její pštrosy,“ opáčil Mark.

„Na pštrosy už rezignovala. Ale ségra se jí zbláznila a ona neví, co s ní.“

„Jo... a tobě se vrhne do náruče a určitě se ti svěří.“

„Co já vím, do prdele. Za pět táců to ale stojí, ne?“

„Tím si nejsem jistá,“ řekla Gina a dala si nohy na stůl.

Gina má pětadvacet a je docela hezká. Až na ty křivé nohy. A to schválně nosí krátké sukně.

„Já tam stejně nikoho nemám,“ dodala ještě.

Podíval jsem se na Marka.

„Co na mě zíráš? To jako myslíš, že odsud přijdu domů, zchvácený jako kráva, napíchnu se na síť a žiju noční život ve virtuálu?“

„Stačí mi nějaký váš kamarád, který nám tam na hodinu půjčí svého avatara.“

„Na tu hodinu si tam můžeš pořídit i nějakýho svýho, ne?“ spustila zase našťavaně Gina. „A možná by byl i hezčí a míň otravný,“ dodala.

To jsem opravdu mohl, ale rozhodně jsem to nemínil udělat. Daleko hůř bych pak odolával pokušení se tam vrátit. Tohle byla přesně ta cesta do pekel, o které mluvil Mark. Droga. A navíc to chtělo čas. Jak jste si jednou vytvořili postavu, už ji nešlo změnit. Tedy pokud jste tam nezahynuli a nezaplatili si novou, což stálo spoustu peněz.

Ten systém byl docela promyšlený. Nebylo možné, abyste ve virtuálu měli jiné pohlaví než v reálu (což by určitě spousta úchyláků využila), a s věkem bylo možné hýbat maximálně v rozmezí plus minus deset let (pochopitelně to vždycky bylo minus). A v žádném případě jste nesměli mít víc než jednu postavu. Omezená byla i volba vzhledu. Co se týká obličeje, byly možné úpravy, ale jen na základě vaší fotografie, se kterou jste si mohli pohrát v příslušných programech, ale ne nijak zásadně (zmenšit frňák jste si ale mohli, stejně jako opravit případnou deformaci uší a podobně). Změna výšky byla možná pouze plus minus deset centimetrů. U žen bylo možné zvětšení nebo zmenšení poprsí maximálně o číslo, u mužů pak totéž s penisem plus minus tři centimetry (většinou to bylo plus). Jenže abych se dva dny pipal se svým avatarem a potom ho využil jenom hodinu, to se mi vážně nechtělo.

„Hele, Gino, neříkej mi, že tady nemáš nějakého přítele, který by...“

„To teda nemám, drahoušku. Když to potřebuju, tak se napíchnu na net. A jestli tě to zajímá, tak můj sexuální partner je Conan.“